

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak na vereenvoudigde behandeling (artikel 8:54 van de Algemene wet
bestuursrecht) op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/573 van de rechtbank Middelburg
van 23 november 2006 in het geding tussen:**

appellant,

en

het college van burgemeester en wethouders van Hulst.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 november 2005 heeft het college van burgemeester en wethouders van Hulst (hierna: het college) de aan appellant krachtens de Regeling opvang asielzoekers (hierna: de ROA) toegekende verstrekkingen beëindigd.

Bij besluit van 11 april 2006 heeft het college het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 november 2006, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank Middelburg (hierna: de rechtbank) het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 4 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 13 februari 2007 heeft het college van antwoord gediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel III van het besluit van 27 maart 2001 van de Staatssecretaris van Justitie strekkende tot wijziging van de ROA eindigen de verstrekkingen van de asielzoeker, op wiens asielaanvraag voor de datum van inwerkingtreding van deze regeling in eerste aanleg of in bezwaar in negatieve zin is beslist, ten aanzien van wie een last tot uitzetting is gegeven en aan wie door de korpschef is medegedeeld dat hij de verstrekkingen moet verlaten, in afwijking van artikel 15, derde lid, aanhef en onder c, van de ROA, op de dag waarop hij Nederland ingevolge de mededeling van de korpschef dient te verlaten.

2.2. Het ten tijde van het besluit van 11 april 2006 door het college bij de toepassing van die bepaling gevoerde beleid, neergelegd in de Herziene werkwijze Stappenplan III, strekt ertoe dat verstrekkingen aan documentloze asielzoekers die Nederland dienen te verlaten niettemin niet worden beëindigd, doch slechts indien en zolang zij meewerken aan het verkrijgen van een vervangend reisdocument. Kernpunt van dit beleid is dat van medewerking die tot voortzetting van de verstrekkingen, hoewel daarop geen aanspraak bestaat, aanleiding geeft uitsluitend sprake is, indien en zolang de vreemdeling alles doet, wat redelijkerwijs van hem kan worden verlangd om terugkeer naar het land van herkomst te bewerkstelligen.

2.2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 31 augustus 2005, in zaak no. 200410064/1; JV 2005/388) wordt het zogeheten terugkeergesprek met de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND) gevoerd om te beoordelen of sprake is geweest van zodanige inspanningen, dat voortzetting van de verstrekkingen gerechtvaardigd is. Indien de vreemdeling niet kan aantonen dat hij alle

activiteiten heeft verricht ten behoeve van terugkeer of vertrek naar het land van herkomst die redelijkerwijs van hem kunnen worden verlangd, wordt daarvan mededeling gedaan aan het college met het verzoek de verstrekkingen aan de desbetreffende vreemdeling te beëindigen.

Het college mag in beginsel afgaan op de mededeling van de IND. Dit is slechts anders, indien er voor het college op grond van de door de vreemdeling overgelegde gegevens of anderszins gebleken feiten en omstandigheden concrete aanleiding voor twijfel is aan de juistheid van de mededeling. Het terugkeergesprek vormt aldus het peilmoment voor de beoordeling, of de vreemdeling heeft voldaan aan zijn inspanningsverplichting. Indien op dat tijdstip blijkt, dat ten tijde van dat gesprek onvoldoende inspanningen zijn verricht, kan dat gebrek niet door inspanningen nadien worden hersteld.

2.3. Het college heeft aan het besluit van 11 april 2006 ten grondslag gelegd dat appellant is aangezegd Nederland te verlaten en dat hij geen, althans onvoldoende medewerking heeft verleend aan zijn terugkeer naar China.

2.4. Appellant betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat hij onvoldoende heeft meegewerkt aan zijn terugkeer naar China. Daartoe stelt hij dat hij naar de Chinese ambassade is geweest, contact heeft opgenomen met zijn familie in China en zich bij de vreemdelingenpolitie meermalen bereid heeft verklaard mee te werken aan terugkeer. Volgens appellant mocht hij erop vertrouwen dat deze inspanningen naar de mening van de IND voldoende waren, omdat, naar hij stelt, de IND niet op zijn brief naar aanleiding van het terugkeergesprek heeft gereageerd en de IND het college eerst anderhalf jaar na het terugkeergesprek heeft medegedeeld dat hij onvoldoende aan zijn terugkeer heeft meegewerkt.

2.4.1. Blijkens het verslag van het terugkeergesprek op 8 maart 2004 heeft appellant na 2000 geen inspanningen meer verricht om terugkeer naar China te bewerkstelligen. Reeds gelet hierop heeft de rechtbank, nu het aan appellant is om voortdurend alles in het werk te stellen om terugkeer mogelijk te maken, terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat appellant onvoldoende aan zijn meewerkplicht heeft voldaan.

Dat het, naar appellant stelt, zinloos is opnieuw naar de Chinese ambassade te gaan, omdat hij geen documenten heeft waarmee hij zijn identiteit en nationaliteit kan aantonen, leidt niet tot een ander oordeel. Niet is gebleken dat hij aantoonbaar contact heeft gezocht met familieleden, bekenden of officiële instanties in China teneinde in het bezit te komen van documenten of andere schriftelijke stukken, waaruit zijn nationaliteit of identiteit zou blijken, terwijl dit in het kader van de op hem rustende inspanningsverplichting in beginsel van hem mocht worden gevergd. De enkele stelling dat hij heeft geprobeerd via familie zijn geboorteboekje te verkrijgen is, los van het feit dat hij niet stelt dat hij dat vóór het terugkeergesprek heeft gedaan, onvoldoende. Evenmin is van belang dat appellant stelt dat hij zich bij de vreemdelingenpolitie meermalen bereid heeft verklaard mee te werken aan terugkeer, omdat méér wordt verlangd dan

bereidheid.

Voorts heeft appellant aan de door hem gestelde omstandigheid, dat de IND niet op zijn brief naar aanleiding van het terugkeergesprek heeft gereageerd, niet het vertrouwen kunnen ontlenen dat hij volgens de IND voldoende aan zijn terugkeer heeft meegewerkt, omdat, zoals hiervoor in rechtsoverweging 2.2.1 is overwogen, het terugkeergesprek het peilmoment is voor de beoordeling of een vreemdeling aan zijn inspanningsverplichting heeft voldaan. Voor het betoog van appellant dat de IND in het terugkeergesprek had moeten aangeven wat hij meer had behoren te doen, bestaat derhalve evenmin grond.

Ook heeft appellant aan het enkele tijdsverloop na het terugkeergesprek zodanig vertrouwen niet kunnen ontlenen. Zoals de Afdeling eerder, samengevat weergegeven, heeft overwogen (uitspraak van 25 november 2005 in zaak no. 200505472/1; JV 2006/21) is een tijdsverloop van bijna twee jaren tussen het terugkeergesprek en het besluit tot beëindiging van de verstrekkingen geen bijzondere omstandigheid, die bij de vaststelling van het beleid, met inbegrip van het beleidsuitgangspunt van het terugkeergesprek als peilmoment, niet is onderkend. Dit geldt a fortiori voor een tijdsverloop van ruim anderhalf jaar, waarvan hier sprake is.

Het betoog faalt.

2.5. Ten slotte klaagt appellant tevergeefs dat het college de bevoegdheid om te beslissen op bezwaar, gelet op artikel 10:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht, niet aan het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: het COA) had mogen mandateren. Het COA heeft, anders dan het college, als kernactiviteit de opvang van en verstrekkingen aan asielzoekers, zodat voor het betoog van appellant, dat de aard van de bevoegdheid zich tegen mandaatverlening verzet, reeds hierom geen grond bestaat.

2.6. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. B. van Wagtendonk en mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, Leden,
in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 juni 2007

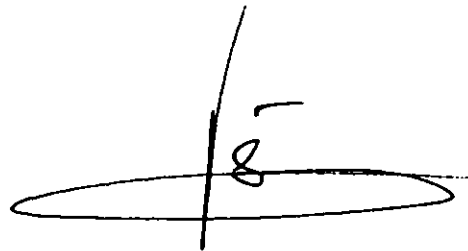
Tegen deze uitspraak kan verzet worden gedaan bij de Afdeling (artikel 8:55 van de Algemene wet bestuursrecht).

- Verzet dient schriftelijk en binnen zes weken na verzending van deze uitspraak te worden gedaan.
- In het verzetschrift moeten de redenen worden vermeld waarom de indiener het niet eens is met de gronden waarop de beslissing is gebaseerd.
- Indien de indiener over het verzet door de Afdeling wenst te worden gehoord, dient dit in het verzetschrift te worden gevraagd. Het horen gebeurt dan uitsluitend over het verzet.

32-485.

Verzonden: 14 JUN 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

De heer
Michiel de Ruijterstraat 23
4587 EM Kloosterzande

Centraal Bureau

datum 11 april 2006
oms kenmerk PIOV/JZ/RKD/9303020231
onderwerp Beëindiging ROA-verstrekkings in bezwaar
inlichtingen bij
d : snummer
fax
bijlage(n)
uw brief Bezwaarschrift d.d. 17 februari 2006

Sir Winston Churchilllaan 366
2285 SJ Rijswijk
postbus 3002
2280 ME Rijswijk
telefoon 070 372 70 00

Aan: de heer:
geboren op:
nationaliteit: Chinese
IND-nummer: 9303.02.0231

Geachte heer

Op 17 februari 2006 is bezwaar aangetekend tegen het besluit van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) van 28 november 2005, namens de gemeente Hulst, inhoudende de (formele) beëindiging van de verstrekkingen aan u in het kader van de Regeling Opvang Asielzoekers (ROA).

Gelet op het feit dat u een asielaanvraag vóór 1 april 2001 (onder de oude Vreemdelingenwet) heeft ingediend, valt u onder de doelgroep van Project Terugkeer en het terugkeerbeleid ingevolge de Terugkeernota (Kamerstukken 2003-2004, 29 344, nr. 1) van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

In dit kader worden de ROA-verstrekkings, behoudens uitzondering, eerst feitelijk beëindigd aan het einde van Fase I van Project Terugkeer. Fase I start met (de uitnodiging voor) het zogeheten eerste Vertrekgesprek met de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) en duurt acht weken.

Bij brief van 2 maart 2006 bent u ingevolge art. 7:2 Awb door het COA in de gelegenheid gesteld uw bezwaarschrift nader mondeling toe te lichten in een hoorzitting. In overleg was met u een hoorzitting geagendeerd voor 23 maart 2006. U heeft echter bij schrijven van 21 maart 2006 aangegeven af te zien van de mogelijkheid om gehoord te worden met als gevolg dat de hoorzitting van 23 maart 2006 geen doorgang heeft gevonden. Verder heeft u in uw brief aangegeven dat de zaak schriftelijk kan worden afgehandeld.

Hieronder volgt het juridisch kader van het aangevochten besluit, de schriftelijke behandeling van de bezwaargronden en het besluit op bezwaar.

Correspondentie uitsluitend
aan het postadres met
vermelding van de datum en
het kenmerk van deze brief

Juridisch kader

Aan u zijn ingevolge de Regeling Opvang Asielzoekers (hierna: ROA) verstrekkingen verleend in de gemeente Hulst. In het bestuurlijk overleg van 5 april 2001 tussen het Kabinet, het Interprovinciaal Overleg, de Vereniging van Nederlandse Gemeenten en het COA is afgesproken dat het COA de verantwoordelijkheid voor de opvang en zorg voor ROA-asielzoekers van gemeenten kan overnemen. De gemeente Hulst heeft de zorg voor uw opvang middels overeenkomst overgedragen aan het COA. Hierbij is tevens afgesproken dat de met de zorg en opvang samenhangende bestuursrechtelijke bevoegdheden door de gemeente in mandaat aan het COA worden overgedragen. Bij de diverse overeenkomsten die de gemeente heeft afgesloten, ten behoeve van de uitvoering van de zorg en opvang van ROA-asielzoekers, wordt het COA, in plaats van de gemeente, partij. Dit betekent, dat het COA de bevoegdheid heeft om, in mandaat van de gemeente, beslissingen te nemen ten aanzien van de beëindiging van de opvang van ROA-asielzoekers die niet langer recht hebben op verstrekkingen in het kader van de ROA.

De IND heeft de opvangverlenende instantie medegedeeld dat u in het kader van de asielpcedure, op grond waarvan u recht heeft op ROA-verstrekkingen, rechtmatig verwijderbaar bent geworden. Hierdoor is artikel III van het Besluit van de Staatssecretaris van Justitie van 27 maart 2001 tot wijziging van de ROA (Stcrt. 29 maart 2001 nr. 63, p. 16) op u van toepassing. Echter, volgens de 'Herziene werkwijze Stappenplan III' (Stcrt. 8 juli 2002, nr. 127, p. 7, hierna Stappenplan III) en de daarin opgenomen aanbevelingen van de commissie Van Dijk geldt als beleid dat:

"de verstrekkingen niet eindigen, indien door de IND is vastgesteld - en door de gemeente marginaal is getoetst - dat de asielzoeker voldoet aan zijn inspanningsplicht. Deze verplichting houdt in dat hij kan aantonen dat hij alles heeft gedaan wat redelijkerwijs van hem kan worden verlangd om mee te werken aan zijn terugkeer naar het land van herkomst."

Op 3 mei 2005 ontving ik van de IND de mededeling dat:

- vóór de inwerkingtreding van de wijziging van de Regeling opvang asielzoekers van 27 maart 2001 op uw asielaanvraag in bezwaar in negatieve zin is beslist;
- een last tot uitzetting is afgegeven;
- door de korpschef is meegedeeld dat u Nederland moet verlaten, en
- u niet kunt aantonen dat u voldoende heeft meegewerkt aan uw terugkeer.

Na marginale toetsing is gebleken dat afgegaan kon worden op de mededeling van de IND, dat u niet heeft meegewerkt aan uw terugkeer. Voorts was niet gebleken dat er omstandigheden waren op grond waarvan voortzetting van de verstrekkingen geboden was, waarna deze formeel zijn stopgezet. Dit is u kenbaar gemaakt bij besluit van 28 november 2005.

Beoordeling van de gronden van het bezwaar

Het bezwaarschrift van 17 februari 2006 bevat tevens de gronden van bezwaar. Deze zijn verder nog aangevuld bij het schrijven van 21 maart 2006.

U voert in bezwaar aan dat u een brief heeft verstuurd op 6 april 2004 aan de IND naar aanleiding van het terugkeergesprek op 8 maart 2004 met de IND. Gesteld wordt dat u nooit enige reactie op die brief heeft gekregen. Een nieuwe uitgeprinte versie van de bedoelde brief is door u bijgevoegd bij brief van 21 maart 2006. De brief verwijst naar een (niet bijgevoegd) bewijs van bezoek aan de Chinese ambassade. Voorts wordt gesteld dat het u niet verweten kan worden dat u na april 2004 weinig heeft ondernomen om terugkeer mogelijk te maken. Uit de omstandigheid dat u ruim anderhalf jaar niets heeft vernomen van de IND maakt u op dat u erop heeft mogen vertrouwen dat de IND kennelijk genoegzaam met de inspanningen tot het moment van het terugkeergesprek. In het bezwaarschrift wordt bovendien betwist dat u onvoldoende inspanningen heeft verricht gericht op terugkeer. De inspanningen zijn aangevoerd in het terugkeergesprek. Er zou geen redelijke uitleg aan het begrip meewerken worden gegeven door IND en COA.

Over het bovenstaande wordt het volgende opgemerkt. Van meewerken in de zin van het Stappenplan is eerst dan sprake indien u alles, dat redelijkerwijs van u verlangd kan worden, in het werk heeft gesteld teneinde terugkeer naar uw land van herkomst mogelijk te maken. Dit volgt uit zowel de beleidsregels en de jurisprudentie. De IND heeft aan de hand van het terugkeergesprek van 8 maart 2004 geconstateerd dat u onvoldoende in het werk heeft gesteld om terugkeer mogelijk te maken en derhalve geconcludeerd dat u niet heeft voldaan aan het meewerkcriterium in de zin van het Stappenplan. Het peilmoment voor de conclusie van de IND inzake het niet-meewerken is het terugkeergesprek van 8 maart 2004.

De omstandigheid dat u kennelijk in april 2004 een bewijs van bezoek aan de Chinese ambassade heeft verstuurd aan de IND vormt geen concrete aanleiding tot twijfel aan de constatering van de IND dat u niet voldoende heeft meegewerkt aan uw terugkeer. Dit nog afgezien van het moment van het feitelijke bezoek aan de ambassade, gelet op de overige verklaringen in het terugkeergesprek. U heeft in het terugkeergesprek immers verklaard na 2000 geen actie te hebben ondernomen. Derhalve zal het bewijs zien op het bezoek aan de ambassade in 2000 of van een bezoek van na het terugkeergesprek van 8 maart 2004. Laatstgenoemde activiteit is echter van ná het peilmoment en derhalve niet meer relevant voor de conclusie van het niet-meewerken door de IND in deze.

Aan de enkele omstandigheid van tijdsverloop van ruim anderhalf jaar kan niet het gerechtvaardigd vertrouwen worden ontleend dat de ROA-verstrekkings worden gecontinueerd. De opvangverlenende instantie dient bij de uitvoering van de Herzene werkwijze Stappenplan III onverkort aan het peilmoment vast te houden. Tijdsverloop leidt niet tot verval van rechten en vormt geen bijzondere omstandigheid die bij de vaststelling van het beleid, met inbegrip van het beleidsuitgangspunt van het terugkeergesprek als peilmoment, niet is onderkend.

In bezwaar wordt voorts aangevoerd dat de bevoegdheid om te beslissen of de ROA-verstrekkings dienen te worden beëindigd zich naar zijn aard verzet tegen mandatering. Gesteld wordt dat het COA niet bevoegd is om op het bezwaarschrift te beslissen ingevolge art.10:3 Awb.

Bij mandaatbesluit van 20 december 2001 heeft de gemeente Hontenisse het Centraal Orgaan opvang asielzoekers gemandateerd inzake de zorg en opvang op grond van de Regeling opvang asielzoekers en alle bestuursrechtelijke bevoegdheden in het kader van de uitvoering van de ROA. Op 27 januari 2003 is een aanvulling op dit mandaat gegeven waarbij te kennen is gegeven dat de gemeente Hontenisse sinds 1 januari 2003 verder gaat als de gemeente Hulst. Artikel 3 van het mandaatbesluit luidt als volgt:

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

"Het college van burgemeester en wethouders verleent de Algemeen Directeur van het COA mandaat om de beslissing op het bezwaarschrift te nemen dat tegen een door het COA genomen besluit, als bedoeld in artikel 1 van dit mandaatbesluit, is ingediend."

Gelet op het bovenstaande en het uitgangspunt dat een bestuursorgaan mandaat kan verlenen bestaat er geen grond voor het oordeel dat het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Hulst geen mandaat kan geven aan het COA en dat ondergetekende niet bevoegd zou zijn om in mandaat op het bezwaar te beslissen. Ten overvloede wijst het COA op het feit dat sedert 2001 gemandateerde besluiten als onderhavige worden genomen en dat de (hoogste) bestuursrechter daar niet over heeft geoordeeld dat dit niet mogelijk zou zijn.

Het overige naar voren gebrachte in bezwaar behoeft geen nadere motivatie daar de relevantie voor de vraag naar het recht op (continuering van de) ROA-verstrekingen ontbreekt.

Beslissing

Ik verklaar uw bezwaar ongegrond en het bestreden besluit blijft op grond van het vorenstaande in stand.

U kunt tegen deze beslissing binnen 6 weken na de dag van bekendmaking in beroep gaan bij de rechtbank. Het beroepschrift dient u te richten aan de rechtbank, sector bestuursrecht binnen het rechtsgebied van uw woonplaats.

Het indienen van een beroepschrift schorst de werking van de beslissing tot het beëindigen van de verstrekkingen niet op. Evenmin staat het indienen van het beroepschrift in de weg aan het voortzetten van de ontruimingsprocedure.

Hoogachtend,

Het College van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Hulst,
namens deze,

mevrouw N.Y. Albayrak - Temur
Algemeen Directeur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Correspondentie over deze beschikking verzoek ik u te richten aan:
Centraal Orgaan opvang asielzoekers
t.a.v. PIOV/RKD
Postbus 3002
2280 ME RIJSWIJK

Cc. Rijkse Klein Hesselink Sol advocaten, mr H. Klein Hesselink

RECHTBANK MIDDELBURG

sector bestuursrecht

enkelvoudige kamer

UITSPRAAK

Reg.nr.: Awb 06/573**Inzake:** eiser,
gemachtigde: mr. D.Y. Li, advocaat te Groningen,**tegen:** het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Hulst,
verweerder.**I. Procesverloop**

Bij besluit van 28 november 2005 heeft verweerder aan eiser medegedeeld dat met ingang van het eind van fase één van het Project Terugkeer de verstrekkingen die hij op grond van de Regeling Opvang Asielzoekers (verder: ROA) ontvangt worden beëindigd. Eiser dient met ingang van het eind van evengenoemde fase één de door hem bewoonde woning te verlaten.

Hiertegen heeft eiser bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 11 april 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank.

Het beroep is op 3 oktober 2006 behandeld ter zitting. Eiser is daar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich ter zitting niet laten vertegenwoordigen. Tevens was ter zitting aanwezig de heer P.S.C. Chung, tolk in de Chinese taal.

II. Overwegingen

1. Uit de stukken blijkt dat eiser de Chinese nationaliteit bezit en sedert 1993 in Nederland verblijft als vreemdeling in de zin van de vreemdelingenwetgeving. Eisers verzoek om toelating als vluchteling en zijn verzoek om een vergunning tot verblijf om humanitaire redenen zijn afgewezen. Een tweede verzoek van eiser om een vergunning tot verblijf om humanitaire redenen is buiten behandeling gesteld.

2. Aan de beëindiging van de verstrekkingen heeft verweerder ten grondslag gelegd dat eiser rechtmatig verwijderbaar is geworden en dat eiser onvoldoende heeft meegewerkt om zijn terugkeer naar China te bewerkstelligen.

Awb 06/573

-2-

3. Eiser heeft aangevoerd dat hij voor wat betreft het niet meewerken aan zijn vertrek uit Nederland de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) heeft aangeschreven en dat de IND daarop niet heeft gereageerd. Eiser wijst erop dat hij onlangs opnieuw een uitnodiging heeft gekregen van de IND en het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) om mee te werken aan een vertrekgesprek. In dat opzicht lijkt het erop dat de IND niet (meer) van mening is dat hij onvoldoende zou meewerken aan zijn terugkeer, aldus eiser. Het ontgaat eiser hoe hij aan zo'n traject mee zou kunnen werken indien hij uit de opvang wordt gezet. Afgezien daarvan blijft eiser van mening dat het bericht van de IND van 3 mei 2005 aan het COA dat hij onvoldoende zou meewerken aan terugkeer alleen daarom al niet zorgvuldig tot stand is gekomen omdat de IND op berichten van eiser na het terugkeergesprek van 2004 in het geheel niet heeft gereageerd. Volgens eiser kan verweerder daar niet zonder meer aan voorbijgaan. Voorts kan verweerder volgens eiser niet stellen dat hij op zorgvuldige wijze tot besluitvorming komt wanneer tussen een terugkeergesprek in 2004 en een melding van de IND in 2005 ongeveer anderhalf jaar verstrijken. Aan deze argumenten is verweerder ten onrechte voorbij gegaan, aldus eiser. Eiser heeft voorts aangevoerd dat hij nog steeds van mening is dat ingevolge artikel 10:3, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) het COA niet bevoegd is om namens het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Hulst op het bezwaar te beslissen. Volgens eiser heeft het college van burgemeester en wethouders in strijd met de wet de bevoegdheid om op bezwaar te beslissen gemandateerd. Ter zitting heeft eiser desgevraagd nader toegelicht dat verweerder zijn bevoegdheid om te beslissen op het bezwaar ten onrechte heeft gemandateerd omdat het besluiten zijn met ver strekkende gevolgen.

4. De rechtbank overweegt het volgende.

5. Aan de beëindiging van de verstrekkingen heeft verweerder het bepaalde in artikel 15, derde lid, aanhef en onder c, van de ROA, artikel III van het wijzigingsbesluit ROA van 27 maart 2001 en de herziene werkwijze voor het Stappenplan III (Stct. 8 juli 2002, nr. 127, pag. 7) ten grondslag gelegd.

In artikel 15, derde lid, aanhef en onder c, van de ROA is bepaald dat de opvang door de gemeente van een asielzoeker in elk geval eindigt indien het een vreemdeling betreft die rechtmatig verwijderbaar is vanwege het niet inwilligen van de asielaanvraag: vier weken na de dag waarop de vreemdeling rechtmatig verwijderbaar is geworden.

Ingevolge artikel III van het besluit van 27 maart 2001 van de Staatssecretaris van Justitie strekkende tot wijziging van de ROA (Stct. 2001, nr. 63, p. 16) eindigen de verstrekkingen van een asielzoeker op wiens asielaanvraag voor de datum van inwerkingtreding van deze regeling in eerste aanleg of in bezwaar in negatieve zin is beslist, ten aanzien van wie een last tot uitzetting is gegeven en aan wie door de korpschef is medegedeeld dat hij de verstrekkingen moet verlaten, in afwijking van artikel 15, derde lid, aanhef en onder c, van de ROA, op de dag waarop hij Nederland volgens de mededeling van de korpschef dient te verlaten.

Het ten tijde van het bestreden besluit door verweerder bij de toepassing van die bepaling gevoerde beleid strekt ertoe dat verstrekkingen aan documentloze asielzoekers die Nederland dienen te verlaten niettemin niet worden beëindigd, doch slechts indien en zolang zij meewerken aan het verkrijgen van een vervangend reisdocument (het meewerkcriterium). Doel van dit beleid is medewerking te bevorderen door voortzetting van de voorzieningen in geval die medewerking aanwezig is. Kernpunt van dit beleid is dat van medewerking die tot voortzetting van de verstrekkingen, alhoewel daarop geen aanspraak bestaat, aanleiding kan

Awb 06/573

-3-

geven eerst sprake is, indien en zolang de vreemdeling alles doet, wat redelijkerwijs van hem kan worden verlangd om terugkeer naar het land van herkomst te bewerkstelligen.

6. De IND heeft op 3 mei 2005 aan verweerder medegedeeld dat eiser niet voldoende heeft meegewerkt aan het verkrijgen van een (vervangend) reis- of identiteitsbewijs dat nodig is om te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst en tevens onvoldoende meewerkt aan het vaststellen van zijn identiteit en nationaliteit. Het peilmoment voor de beoordeling daarvan is gesteld op de datum van het zogeheten terugkeergesprek, dat de IND op 8 maart 2004 met eiser voerde ter beoordeling van diens medewerking. Tijdens dit gesprek heeft eiser verklaard dat hij na 2000 geen actie meer heeft ondernomen gericht op zijn terugkeer.

7. Verweerder mag in beginsel afgaan op de mededeling van de IND dat de betrokken vreemdeling onvoldoende medewerking verleent aan het verkrijgen van de benodigde reisdocumenten. Dit is slechts anders, indien op grond van de door de vreemdeling overgelegde gegevens of anderszins gebleken feiten en omstandigheden voor verweerder concrete aanleiding bestaat tot twijfel aan de juistheid van die mededeling. Die situatie doet zich naar het oordeel van de rechtbank in dit geval niet voor. Verweerder heeft de datum van het terugkeergesprek, 8 maart 2004, als peilmoment mogen nemen voor de beoordeling van de medewerking van eiser als hiervoor bedoeld. Eiser heeft de aan dit terugkeergesprek ontleende conclusie dat op dat moment onvoldoende inspanningen waren verricht, niet bestreden. Dat eiser nadien nog stappen zou hebben ondernomen ter verkrijging van reis- en identiteitsdocumenten doet hieraan niet af.

De rechtbank verwijst naar de vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dienaangaande, onder meer de uitspraak van 25 maart 2003 (LJN: AH9118) en die van 25 november 2005 (LJN: AU7234).

Met verwijzing naar de laatstgenoemde uitspraak is de rechtbank voorts van oordeel dat het tijdsverloop tussen het terugkeergesprek en het primaire beëindigingsbesluit – in dit geval ruim anderhalf jaar – niet is aan te merken als bijzondere omstandigheid die bij het vaststellen van het beleid niet is onderkend. De op dit tijdsverloop betrekking hebbende gronden van eiser treffen dus evenmin doel.

8. Met betrekking tot eisers stelling dat verweerder vanwege de verstrekkendheid van het besluit ten onrechte zijn bevoegdheid om op het bezwaar te beslissen heeft gemandateerd, is de rechtbank van oordeel dat de gevolgen van een besluit niet aan de mandatering van een bevoegdheid in de weg staan. Ook overigens is niet gebleken van een niet-rechtsgeldig mandaat.

9. Verweerder heeft gelet op het voorgaande op goede gronden de verstrekkingen aan eiser met ingang van het eind van fase één van het Project Terugkeer beëindigd.

10. Het beroep is derhalve ongegrond.

11. Van omstandigheden op grond waarvan één der partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partijen gemaakte kosten is de rechtbank niet gebleken.

Awb 06/573

-4-

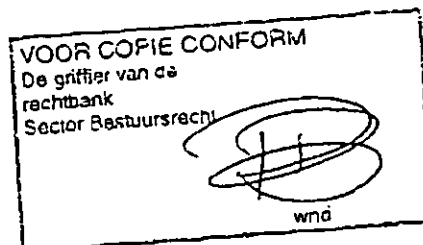
III. Uitspraak

De Rechtbank Middelburg

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan en in het openbaar uitgesproken op **23 NOV. 2006**
door mr. B.F.Th. de Roos, rechter, in tegenwoordigheid van W.J. Steenbergen, griffier.

Tegen deze uitspraak kan een belanghebbende hoger beroep instellen.
Het instellen van het hoger beroep geschiedt door het indienen van een beroepschrift bij de
Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA 's-Gravenhage,
binnen zes weken na de dag van verzending van deze uitspraak.

Afschrift verzonden op: **23 NOV. 2006**

Li & Van Wieringen

Advocaten en Belastingadviseur

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
04 JAN 2007	
ZAAK NR.	200700144
ADJ.	✓
BEWAARDERS	PER

Advocaten

mr. D.Y. Li*

mr. V.L. van Wieringen

mw. mr. M. Wiers

mw. mr. A.M.I. Eleveld

mr. N. Hollander

Per fax en per post verzonden: 070-3651380

81-A

Belastingadviseur

drs. F.J. van Dijk**

Groningen, 4 januari 2007

* lid Insolad

** lid Nederlandse Federatie

Belastingadviseurs

Inzake : / COA
Onze ref. : L06 - 10185
Uw ref. : Nieuwe zaak
Betreft : Hoger beroep vreemdelingenzaken

Edelhoogachtbare vrouwe/heer,

Bij beschikking van 28 november 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: verweerder) de verstrekkingen in het kader van de Regeling Opvang Asiezoekers (ROA) van de heer (hierna: appellant) beëindigd.

Appellant heeft beroep ingesteld tegen voornoemde beslissing. Bij uitspraak verzonden op 23 november 2006 heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard. De uitspraak is bekend onder nummer 06/573 WET ROO. U treft hierbij een afschrift aan van die uitspraak.

Van deze uitspraak komt appellant hierdoor in hoger beroep. Appellant kiest ten deze woonplaats ten kantore van haar gemachtigde, de heer mr. D.Y. Li, advocaat en procureur te (9724 AG) Groningen aan het Zuiderpark 15, die hierbij verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep en derhalve tot het indienen van deze schriftuur.

Voor de kosten van rechtsbijstand is een toevoeging aangevraagd.

Appellant meent dat het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling en de rechtsbescherming in algemeen en bijzondere zin dit hoger beroep vergen. Hij wenst hierbij de volgende grieven aan te voeren tegen de uitspraak van de rechtbank. U wordt eerbiedig verzocht deze grieven, althans de daarop gegeven toelichtingen, tevens in onderlinge samenhang te willen bezien.

Li & Van
Wieringen
advocaten en
procureurs is een
samenwerkings-
verband van
zelfstandige
advocaten en een
belastingadviseur.
De aansprakelijk-
heid is beperkt tot
het bedrag dat in
een voorkomend
geval door de
beroepsaans-
prakelijkheids-
verzekeraar wordt
uitgekeerd

Li & Van Wieringen

Advocaten en Belastingadviseur

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank heeft geoordeeld dat eiser niet (voldoende) meewerkt aan zijn terugkeer. Derhalve is ten onrechte het zogenoemde meewerkcriterium tegengeworpen en heeft appellant recht op de verstrekkingen in het kader van ROA. De beschikking is derhalve in strijd met geschreven en ongeschreven recht, althans de beschikking had in redelijkheid niet genomen kunnen worden. De verweerder had niet in redelijkheid de verstrekkingen in het kader van de ROA mogen beëindigen.

Toelichting:

Anders dan in het besluit van 28 november 2005 is overwogen is appellant van oordeel dat hij alles heeft gedaan wat redelijkerwijs van hem verwacht mag worden om terug te keren. Appellant heeft geen documenten waarmee zijn identiteit en nationaliteit kan worden aangetoond zodat de mogelijkheden voor eiser op dit punt beperkt zijn.

Van appellant mag verwacht worden dat hij zich voldoende inspant om terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijk te maken. Bij onvoldoende medewerking worden de voorzieningen van het COA beëindigd. Appellant is van mening dat hij er vanuit mocht gaan dat hij in de ogen van de IND voldoende inspanningen verrichtte. Jarenlang heeft de IND zeer weinig ondernomen. Op een brief van gemachtigde van appellant in reactie op het terugkeergesprek van 8 maart 2004 heeft de IND nooit gereageerd. Het besluit d.d. 27 november 2006 is pas op 8 januari 2006 naar appellant verzonden. Bovendien heeft de IND anderhalf jaar laten verstrijken voordat het COA op de hoogte werd gesteld dat betrokkene onvoldoende medewerking verleende aan zijn terugkeer en daarom zijn recht op voorzieningen diende te verliezen.

Appellant is dan ook van mening dat hij er redelijkerwijs van uit mocht gaan dat de IND vond dat hij zich voldoende inspande. De IND had aan appellant kenbaar moeten maken dat hij meer zou moeten doen. In terugkeergesprekken had de IND aan kunnen geven wat betrokkene nog meer had kunnen doen.

Appellant is naar de Chinese ambassade geweest. Het is voor hem onmogelijk om een LP te verkrijgen, omdat hij geen enkel document bezit waarmee hij zijn identiteit kan aantonen. Appellant is dan ook van mening dat hij volstrekt zinloos is om zich nog een keer bij de ambassade te melden. Zolang hij geen documenten heeft, kunnen ze niets voor hem betekenen.

Appellant heeft contact opgenomen met zijn familie in China met de vraag of zij zijn hokou (geboorteboekje) kunnen opsturen. Dit is niet gelukt. Op aanraden van de terugkeerfunctionaris heeft appellant het zgn. hukou-boekje (familieboekje) van zijn broer gevraagd. Hieruit blijkt dat appellant wel degelijk bereid is tot het meewerken aan zijn terugkeer. Hij doet wat van hem gevraagd wordt. Appellant is altijd in de vooronderstelling geweest dat hij voldoende meewerkte. Op eigen initiatief bezocht hij de ambassade en zocht contact met zijn familie. Dat dit niets opleverde, kan appellant niet worden verweten. Appellant was van mening dat hij verder niets hoefde te doen. De IND liet immers niets van zich horen en alle pogingen tot het

Li & Van Wieringen

Advocaten en Belastingadviseur

verkrijgen van documenten liepen op niets uit. Van appellant kan niet worden verwacht dat hij steeds maar weer naar de ambassade gaat, terwijl hij van te voren weet dat deze bezoeken geen enkel resultaat op zullen leveren.

Appellant heeft meerdere keren bij de vreemdelingenpolitie een verklaring ondertekend waarin hij aangeeft mee te willen werken aan terugkeer. Uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene alles heeft gedaan wat redelijkerwijs van hem verwacht mocht worden. Het COA dient de voorzieningen dan ook niet te beëindigen.

Het besluit van IND is op onzorgvuldige wijze tot stand gekomen. De IND heeft niet gereageerd op de brief van gemachtigde van appellant naar aanleiding van het terugkeergesprek in 2004. Bovendien heeft de IND de uitkomsten van het terugkeergesprek pas ongeveer anderhalf jaar later, op 3 mei 2005, doorgegeven aan het COA. Dat het peilmoment het terugkeergesprek van maart 2004 is, doet daaraan niet af. De brief van gemachtigde van appellant vormt een reactie op dat terugkeergesprek en had daarom meegenomen moeten worden.

Appellant is dus van mening dat hij alles heeft gedaan wat redelijkerwijs van hem verlangd mag worden om terugkeer naar zijn land van herkomst te bewerkstelligen.

GRIEF 2

Ten onrechte heeft de rechtbank in punt 8 van de beschikking d.d. 23 november 2006 niet geoordeeld dat er sprake is van onbevoegde mandatering en het besluit van verweerder doen vernietigen.

Toelichting

Appellant is van mening dat dat het College van B&W van de gemeente Hulst de bevoegdheid om op bezwaar te beslissen niet had mogen mandateren aan het COA. Op grond van art. 10:3, lid 1 Awb mag een bevoegdheid niet gemandateerd worden wanneer de aard van de bevoegdheid zich daartegen verzet. Een beslissing tot het beëindigen van de COA-voorzieningen heeft zulke verstreckende gevolgen dat dat de aard van de beslissing met zich meebrengt dat de beslissing niet gemandateerd mag worden. Het feit dat het mandaat in een mandaatbesluit is opgenomen, doet hieraan niets af. Het besluit is daarom onbevoegd genomen en dient te worden vernietigd.

De aangevallen uitspraak is derhalve in strijd met het recht en dient te worden vernietigd.

Li & Van Wieringen

Advocaten en Belastingadviseur

REDENEN WAAROM U(w) Edelhoogachtba(a)r(e) College, Vrouwe, Heer
eerbiedig wordt verzocht:

- dit hoger beroep gegrond te verklaren;
- met vernietiging van de aangevallen uitspraak;
- en vernietiging van het besluit van verweerder van 28 november 2005;
- met veroordeling van de Minister in de kosten van dit geding.

Met de meeste hoogachting,

D.Y. Li

advocaat / bepaaldelijk gevolmachtigde

Bijlage(n):

- afschrift aangevallen uitspraak